

„სპარტული ფოლადის“ საქმე

თამთა პაიჭაძე*

I. ფაქტობრივი გარემოებები

„სპარტული ფოლადის“ საქმე¹ ინგლისის სააპელაციო სასამართლოს საქმეებს შორის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანია. იგი დაუდევრობით გამოწვეული „მნიშვნელოვანი ეკონომიკური ზარალის“ ანაზღაურების საკითხს ეხება. საქმეში მონაწილეობდნენ მოსარჩელე შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისი“² და მოპასუხე შპს „მარტინი და კონტრაქტორები“.

1969 წლის ივნისში შპს „მარტინი და კონტრაქტორების“ თანამშრომლები გზაზე ექსკავატორით აწარმოებდნენ სამუშაოებს შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ ქარხანიდან მეოთხედი მილის დაშორებით. სამუშაოების დაწყებამდე კომპანიის თანამშრომლებს გადასცეს გეგმა, რომელიც აჩვენებდა მიწისქვეშ არსებულ გაყვანილობებს, რათა მუშაობისას გაეთვალისწინებინათ. სამუშაოდ, შპს „მარტინი და კონტრაქტორების“ თანამშრომელმა არ გაითვალისწინეს გეგმაში მითითებული მონაცემები და დაუდევრობით, ექსკავატორის ჩამჩით კაბელები დააზიანეს³. ამ პერიოდში ზემოთმითითებული კაბელების საშუალებით ელექტროენერგია მიენოდებოდა შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ ქარხანას, რომელიც მუშაობდა შეუჩერებლად — 24 საათიანი გრაფიკით.

ექსკავატორის ჩამჩით მიყენებული დაზიანების გამო, მიდლენდის ელექტროსადგურმა შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ ქარხანა ელექტროენერგიის კვების ბლოკიდან 15 საათით

* სამართლის მაგისტრი, დოქტორანტი (კავკასიის სამართლის სკოლა), ადვოკატი.

¹ *Spartan Steel and Alloys Ltd. v. Martin & Co (Contractors) Ltd. [1972] EWCA Civ 3 (22 June 1972)*

² „სპარტულ ფოლადს“ ეკუთვნოდა ქარხანა ბირმინგემში, სადაც ფოლადს აწარმოებდნენ. კომპანია წარმოებისთვის ელექტროენერგიას იღებდა პირდაპირი კაბელების მეშვეობით მიდლენდის ელექტროსადგურიდან (საჯარო დაწესებულება). იმ პერიოდში სწორედ ეს ელექტროსადგური იყო პასუხისმგებელი ელექტროენერგიის წარმოებაზე ინგლისში.

³ მნიშვნელოვანია ის ფაქტი, რომ ეს კაბელები არ იყო შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ საკუთრება.

პაიჭაძე, „სპარტული ფოლადის“ საქმე

გამორთო. სწორედ ამ ელექტროენერჯის კვების ბლოკის გაითიშვის დროს ქარხანაში მუშაობდა ელექტრორკალური ლუმელი, რომელითაც მუშები ფოლადს ადნობდნენ და ზოდებად გარდაქმნიდნენ. შესაბამისად, ელექტროენერჯია საჭირო იყო სამუშაო პროცესისთვის, რათა ტემპერატურა შენარჩუნებულიყო და მეტალი დამდნარიყო⁴.

კომპანიის თანამშრომლების მიერ ექსკავატორით ჩადენილი დაუდევრობით გამოწვეული ავარიის შედეგად შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ მიერ მატერიალური ზიანი შეფასებულ იქნა 368 ფუნტად; მიუღებელი მოგება — 400 ფუნტად და წმინდა ეკონომიკური მოგება — 1767 ფუნტად⁵.

მოსარჩელე ითხოვდა ყველა იმ ზიანის ანაზღაურებას, რომელიც კონტრაქტორებისგან ჩადენილი დაუდევრობით დადგა. მოსარჩელის წარმომადგენელი ამტკიცებდა, რომ არსებობდა ინგლისური სამართლის პრინციპი „პარაზიტული ზიანის“ თაობაზე. ამით იგი მიანიშნებდა ყველას, რომ არსებობდა გარკვეული სახის ზიანი, რომელიც თუკი განყენებულად იქნებოდა განხილული, არ ანაზღაურდებოდა. მაგრამ თუკი ისინი რომელიმე სხვა სამართლებრივ ზიანის მოთხოვნას მიეხმებოდა, მათი ანაზღაურება შესაძლებელი იქნებოდა. ისინი იწოდებოდნენ „პარაზიტულად“, რადგან ბიოლოგიაში ცნობილი პარაზიტების მსგავსად, დამოუკიდებლად არსებობა არ შეეძლოთ. ამ პრინციპზე დაყრდნობით წარმომადგენელი ამტკიცებდა, რომ, თუკი იმ ოთხი ფრაქციის გადნობის ეკონომიკური ზიანი (1767 ფუნტი) განყენებულად განიხილებოდა, ის არ ანაზღაურდებოდა, როცა სხვა მოთხოვნასთან მიბმით მოპასუხე ვალდებული იქნებოდა, ეს ზიანიც აენაზღაურებინა. მოსარჩელის წარმომადგენელი აცხადებდა, რომ: „თუკი დელიქტური ზიანი მიადგა მოსარჩელეს, მას ამ ქმედებით მიყენებული ყველა ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება აქვს და არა ნაკლებ ამისა, რადგან მას არ ექნებოდა მოთხოვნის წამ-

⁴ ქარხანას ელექტროენერჯის მიუწოდებლობის შემთხვევაში, ლუმელში არსებული მეტალის გამაგრების და შემდგომში ლუმლის შეერთების დაზიანების საშიშროებაც ექმნებოდა.

⁵ იმ 15 საათის განმავლობაში, როდესაც ელექტროენერჯია გამორთული იყო, მოსარჩელე შეძლებდა დამატებით ოთხჯერ გაედნო ლუმლის მოცულობის მასალა და იმის გამო, რომ იძულებული გახდა, გაჩერებულიყო, მან ეს დამატებითი მოგება დაკარგა.

ოყენების უფლება გარკვეულ ნაწილზე, ამ ზიანს ის დელიქტური ზიანიც რომ არ წარმოემო“⁶.

მოპასუხის პოზიციით, ის პასუხისმგებელი იყო მატერიალურ ზიანზე 368 ფუნტის ნაწილში. არ უარყოფდნენ, რომ, ასევე, პასუხისმგებელი იყო 400 ფუნტზე (ელექტროენერჯის შეწყვეტით გამოწვეული შეჩერების დროს ღუმელში არსებული კონკრეტული დნობის პროცესიდან მიუღებელ მოგებაზე), რადგან ეს ნამდვილად ირიბი შედეგი იყო მატერიალური ზიანიდან გამომდინარე. თუმცა ისინი მკაფიოდ უარყოფდნენ, რომ პასუხისმგებელი იყვნენ 1767 ფუნტზე, რადგან ეს იყო წმინდა ეკონომიკური ზარალი.

„პარაზიტულ ზიანთან“ დაკავშირებით მოპასუხის წარმომადგენელი ამტკიცებდა შემდეგს: „მე არ მჯერა, რომ მსგავსი დოქტრინა არსებობს. ყველა საქმეში კარგი დასაბუთებაა დამატებითი ზიანის ანზღაურების თაობაზე არა იმიტომ, რომ ისინი არაადეკვატური იყვნენ, არამედ იმიტომ, რომ გამომდინარეობდნენ ბუნებრივად და პირდაპირ არასწორი ქმედებიდან და გონივრული იქნებოდა და შესაძლებელი იყო მათი, როგორც ქმედების შედეგების, წინასწარ განჭვრეტა“⁷.

II. ინგლისისა და უელსის სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება

ინგლისისა და უელსის სააპელაციო სასამართლომ ხმათა უმრავლესობით მიიღო გადაწყვეტილება, რომ შპს „სპარტული ფოლადსა და ელოისს“ შეუძლია აინაზღაუროს: ღუმლის დაზიანებით გამოწვეული ზიანი, ღუმელში არსებული ფოლადის დაზიანებით გამოწვეული ზიანი და ის მოგება, რომელიც ამ უვარგისი ფოლადის მოგებით შეეძლო მიეღო. სასამართლოს აზრით, მოსარჩელეს არ ჰქონდა უფლება, მოელო ის დანაკლისი, რაც 15 საათიანი გაჩერებით იქნა გამოწვეული. ამ გადაწყვეტილებას განაპირობებდა ის, რომ ფოლადის დაზიანება იყო „მატერიალური ზიანი“ (პირდაპირ შედეგობრივი), ხოლო ფოლადით მიღებული შემდგომი მოგება — „უშუალოდ ირიბი“ მოგება, გამოწვეული და მიღებული, როგორც „წმინდა ეკონომიკური ზარალი“.

⁶ იხ., <<http://www.bailii.org/ew/cases/EWCA/Civ/1972/3.html>> [07.01.2017]

⁷ იქვე.

მიუხედავად იმისა, რომ სასამართლოს შემადგენლობა უმრავლესობით ეთანხმებოდა, რომ შპს „მარტინ და კონტრაქტორებს“ უნდა გამოეჩინა სიფრთხილე შპს „სპარტული ფოლადი და ელოისის“ მიმართ, რადგან ზიანი არ იყო ძალიან შორეული და შესაძლებელი იყო მისი წინასწარგანჭვრეტა, მათ უარი თქვეს „წმინდა ეკონომიკური ზარალის“ ანაზღაურებაზე და ეს პოლიტიკური მიზეზების გამო მოხდა. აღნიშნული მოსამართლე დენინგმა თავის განსხვავებულ აზრში აღწერა, სადაც მოიტანა მყარი არგუმენტები, მათ შორის იმაზე მითითებით, რომ მთელი სისტემის ავარია არის საერთო საშიშროება და რისკი, რომელიც შესაძლებელია ყველამ განიცადოს და დროდადრო ყველა ვალდებულია, იგი ითმინოს. ამასთან, მისი თქმით, თუკი მსგავს საქმეებში „წმინდა ეკონომიკური ზარალი“ ნებადართული იქნება, ამან შეიძლება მიგვიყვანოს მოთხოვნებამდე, რომელთა დათვლაც შეუძლებელი გახდება და ზოგიერთი მათგანი ყალბიც კი აღმოჩნდება. თუმცა, ის განმარტავს, რომ უსამართლობა იქნება, თუკი ასეთ შემთხვევებში ერთი ადამიანის ზურგზე გადავა მთელი დანაკარგი და სწორედ ამიტომაც კანონმა მოსარჩელე არ დატოვა ანაზღაურების გარეშე, მისცა რა მას საშუალება, აღედგინა ეკონომიკური დანაკარგები, რომლებიც მატერიალური ზიანისგან პირდაპირ გამომდინარეობდა.

ამავე განსხვავებულ აზრში, მოსამართლე დენინგმა განაცხადა: „მე უარყოფ ბატონი ბაფასტის არგუმენტაციას, რომელიც „პარაზიტულ“ ზიანს ეფუძნება“⁸. იგი ამტკიცებდა, რომ თუკი არსებობდა რაიმე სახის შეზღუდვა ეკონომიკური ზიანის ანაზღაურებაზე, ეს უნდა ყოფილიყო პასუხისმგებლობის სფეროს და არა ზიანის ანაზღაურების ფორმის შეზღუდვის კუთხით. მისი თქმით, მოცემულ საქმეში მოპასუხეს (საერთო აღიარებით როგორც გამოჩნდა) ეკისრებოდა პასუხისმგებლობა მოსარჩელის მიმართ და ეს მან დაარღვია. ეკონომიკური ზარალი შეიძლებოდა მათ წინასწარ განეჭვრიტათ, შესაბამისად, ის უნდა ანაზღაურდეს. არგუმენტების მიუხედავად, სასამართლომ ეკონომიკური ზიანის ანაზღაურების შესახებ კითხვა პოლიტიკის საკითხად მიიჩნია. დენინგის შეფასებით, თუკი სასამართლომ გაავლო ხაზი — ვალდებულებათა საზღვრების მოსანიშნად, ეს გაკეთდა პოლიტიკის გამო, რათა მოპასუხის პასუხისმგებლობა შეეზღუდათ.

⁸ იხ., იქვე.

ბევრ საქმეში, სადაც ეკონომიკური ზიანი არ იქნა ანაზღაურებული, გადანყევტილება ეყრდნობოდა იმ საფუძველს, რომ მოპასუხე მოსარჩელის მიმართ ვალდებული არ იყო⁹. ბევრ სხვა საქმეში, მოპასუხეები ნათლად იყვნენ მოსარჩელის მიმართ ვალდებულნი, მაგრამ ეკონომიკური ზიანი არ ანაზღაურებულა, რადგან იგი „ძალიან შორეული“ იყო.

საქმეებში, სადაც ეკონომიკური ზიანი ანაზღაურებადად მიიჩნეეს და ანაზღაურდა კიდევ, ცხადია, არსებობდა ვალდებულება მოსარჩელის მიმართ და ზიანი არ იყო „ძალიან შორეული“. როდესაც ერთი გემი შემთხვევით დააზიანებს მეორე გემს, იმ შედეგით, რომ იგი ხელახლა უნდა დაიტვირთოს. შემთხვევითი გემი ვალდებულია ტვირთის მესაკუთრეების მიმართ: მათ უნდა აანაზღაურონ გადმოტვირთვის და ხელახალი დატვირთვის ღირებულება, რადგან ეს არ არის „ძალიან შორეული“ ზიანი¹⁰.

ბატონი დენინგის შეხედულებით, უმჯობესია დამყარდეს პრაქტიკული ურთიერთობები, რომელთა დროსაც ინდივიდუალურად უნდა დადგინდეს, ანაზღაურდეს თუ არა ეკონომიკური ზიანი. ზოგჯერ არა აქვს მნიშვნელობა, იმ საფუძველით არ ავანაზღაურებთ, რომ ვალდებულება არ არსებობს, თუ იმ საფუძველით, რომ დაზიანება „ძალიან შორეულია“.

⁹ მაგალითად, ადამიანი დაშავდა საგზაო შემთხვევისას სხვისი დაუდევრობით. აქ მძღოლს აქვს ვალდებულება დაზარალებულის მიმართ, მაგრამ არა მისი მოსამსახურის მიმართ, ისევე, როგორც მისი უფროსის მიმართ. არც სხვა პირის მიმართ, რომელმაც განიცადა ზიანი, რადგან მას ჰქონდა ხელშეკრება დაზარალებულთან. არც არავინ სხვა პირთან, რომელმაც მიიღო ეკონომიკური ზიანი ამ შემთხვევის გამო. მაგალითად, როდესაც ქონება დაზიანებულ იქნა ვილაცის დაუდევრობით, ამ დადევრობის ჩამდენი მხარე პასუხისმგებელია მესაკუთრის ან მფლობელის წინაშე, მაგრამ არა იმის მიმართ, ვინც განიცადა ზიანი მხოლოდ იმის გამო, რომ მას ჰქონდა ხელშეკრულება, რომელიც ამ პირს უფლებას აძლევდა, ესარგებლა ქონებით ან მიეღო სამომავლოდ გარკვეულ დროს.

¹⁰ მაგალითად, ერთ-ერთ საქმეში, წყალი გადმოვიდა რეზერუარიდან და დატბორა ქვანახშირის მადარო, სადაც ბევრი ადამიანი მუშაობდა. მათ, ვისაც დაუზიანდათ იარაღები და ტანსაცმელი, შეეძლოთ ამის ანაზღაურება, მაგრამ მათ, ვინც მხოლოდ ხელფასები დაკარგეს, არ შეეძლოთ. მსგავსად, როდესაც მოპასუხის გემმა შემთხვევით ჩაძირა სხვა გემი, რომელიც ბუქსირით იქნა ამოღებული, ბუქსირის მესაკუთრემ დაკარგა მისი ანაზღაურება. ამ ტიპის საქმეებში, თუკი მოსარჩელე ან მისი ქონება ფიზიკურად დაზიანდა, ის ანაზღაურდებდა, რადგან ზიანი კანონითაა გაანეროლი.

მოცემულ საქმეში ელექტროსადგური, რომელიც ვალდებულია, ელექტროენერგიით უზრუნველყოს უბანი, უბნის მოსახლეობა და მათ შორის, ეს ქარხანა, რომელსაც ზიანი მიადგა. კანონის თანახმად, ეს ელექტროსადგური ვალდებულია უწყვეტად მიაწოდოს ელექტროენერგია კონტრაქტორებსაც, რომლებმაც მიწა ამოთხარეს. მსგავსი ურთიერთობები თავს იჩენს ბუნებრივი აირისა და წყლის შემთხვევებში. სადენი შესაძლებელია დაზიანდეს დაუდევრობით კონკრეტული პირის, ხელშეკრულების მხარის მიერ, ან შემთხვევით, — ვინმეს დაუდევრობით. ეს ელექტროენერგია შეიძლება შეწყდეს სადენების შეკეთებისას, მოკლე ჩართვის გამო და ა.შ. თუკი ეს გათიშვა მომხმარებლისთვის ეკონომიკურ ზიანს იწვევს, იგი უნდა აღდგეს და ანაზღაურდეს? დადებითი პასუხის შემთხვევაში, ვის მიმართ უნდა ანაზღაურდეს?

ზემოთმითითებული კითხვების მიმართ მიდგომები განსხვავებულია. ერთი ნაწილი მიიჩნევს, რომ თუკი სადგური არ უზრუნველყოფს ელექტროობის შესაბამის ძაბვას ან/და წნევას ან შეწყვეტს მათ მონოდებას სარემონტო სამუშაოების საფუძვლით ან სხვა მიზეზით და ამით მომხმარებლებს ზიანს მიაყენებს, ისინი პასუხს არ აგებენ ზიანზე, იმ შემთხვევაშიც კი, თუკი პასუხისმგებელი არიან დაუდევრობისთვის. ამ შემთხვევაში ერთადერთი საშუალებაა, დაიწყოს დევნა სადგურის წინააღმდეგ. თუმცა არავინ ისახავს მიზნად, სადგურის მიმართ პასუხისმგებლობის დაკისრებას. ფაქტია, რომ ამ საქმეში იყო მხოლოდ ირიბი ზიანი მოსარჩელისთვის, მაგრამ არაა ანაზღაურებადი. თუკი ეს იყო კანონმდებლობის პოლიტიკა ელექტროსადგურის მიმართ, საერთო სამართლის მიხედვით, მისაღები იქნება მსგავსი პოლიტიკა კონტრაქტორების მიმართაც. თუკი ელექტროსადგური არაა პასუხისმგებელი დაუდევრობით გამოწვეული ეკონომიკური ზიანისთვის, რომელიც მიწოდების შეწყვეტამ გამოიწვია, არც კონტრაქტორი უნდა იყოს ვალდებული, პასუხი აგოს ამ შეწყვეტით დამდგარ ზიანზე.

მეორე პოზიცია შემდეგ მიდგომას ავრცელებს: ელექტროენერგიის მიწოდების შეწყვეტა — ეს არის რისკი, რომელსაც ჩვენ ყველანი ვიღებთ. იგი შეიძლება გამოწვეული იქნეს პატარა სქემის დაზიანებით, ელვით, სადენებზე ხეების დაცემით ან სადენების შემთხვევითი დაზიანებით და ა.შ. გასათვალისწინებელია ის ფაქტი,

რომ როდესაც ეს ხდება, იგი ავტომატურად ბევრ ადამიანს ეხება. აღნიშნული კი ანაზღაურების საკითხს ართულებს.

III. დუორკინის განსხვავებული შეხედულება და გადანყვეტილების შეფასება¹¹

დუორკინის აზრით, გადანყვეტილების მიღებისას სასამართლომ უნდა აირჩიოს, რისგან გამომდინარე მიიღებს გადანყვეტილებას: პრინციპიდან გამომდინარე (უპასუხებს შეკითხვას, ჰქონდა თუ არა მოსარჩელე კომპანიას უფლება, მოეთხოვა ანაზღაურება) თუ პოლიტიკიდან გამომდინარე (ეს იქნება ეკომონიკურად არამომგებიანი გადანყვეტილება, თუკი პასუხისმგებლობას გავავრცელებთ ყველა მსგავს შემთხვევაზე, რომელსაც მოსარჩელე სასამართლოს სთავაზობს? ამასთან, იგი აღნიშნავს, რომ თუკი მოსამართლეები კანონმდებლებს ანაცვლებენ, მაშინ სასამართლო მზად უნდა იყოს, მოსარჩელის სასარგებლოდ გამოიტანოს გადანყვეტილება. მისი თქმით, ესაა ის, რაც იგულისხმება პოპულარული იდეის ქვეშ, რომ სასამართლო უნდა იყოს თავისუფალი გადანყვეტილს ახალი საქმე, მათ შორის, ისეთიც, როგორცაა „სპარტული ფოლადის“ საქმე. დუორკინის შეხედულებით, ყველაფრის მიუხედავად, სასამართლოს გადანყვეტილებები სამოქალაქო საქმეებზე, რთულ შემთხვევებშიც, უნდა ეფუძნებოდნენ პრინციპების და არა პოლიტიკის არგუმენტს.

სასამართლოს ამ უფლებამოსილებას, განმარტოს და გავავრცელოს კანონი ან/და შექმნას ახალი კანონი, ორი ურთიერთსაწინააღმდეგო არგუმენტი აქვს: პირველები ფიქრობენ, რომ საზოგადოება უნდა იმართებოდეს კაცებისა და ქალების მიერ, რომლებიც აირჩიეს და შესაბამისად, პასუხისმგებელნი არიან უმრავლესობის წინაშე. ხოლო რადგან მოსამართლეები, უმეტეს წილად, არ არიან არჩეულნი, შესაბამისად, არ არიან პასუხისმგებელნი უმრავლესობის წინაშე ისე, როგორც კანონმდებლები. ამიტომ გარკვეული დათმობა გამოდის, როდესაც მოსამართლეები სამართალს ქმნიან.

¹¹ ძირითადად ეფუძნება შემდეგ წყაროს: Dworkin R., Hard Cases, Harvard Law Review, Vol.88, No.6, 1975, 1057-1109.

პაიჭაძე, „სპარტული ფოლადის“ საქმე

მეორე ნაწილი ამბობს, რომ მოსამართლეები ქმნიან ახალ კანონს და უკუძალას ანიჭებენ მას, შედეგად, წაგებული მხარე ისჯება არა იმისთვის, რომ მან გარკვეული ვალდებულებები დაარღვია, არამედ იმისთვის, რომ დაარღვია შემთხვევის შემდეგ შექმნილი ახალი ვალდებულება.

ეს ორი არგუმენტი აერთიანებს ტრადიციული იდეის მხარდამჭერებს, რომ სასამართლო გადაწყვეტილებები შექმლების-დაგვარად არაორიგინალური უნდა იყოს. თუმცა ისინი, ასევე, გვთავაზობენ უფრო ძლიერ პროტესტს პოლიტიკის საფუძველზე მიღებული სასამართლო გადაწყვეტილებების მიმართ, მაშინ, როდესაც მსგავსი პროტესტი არ ვლინდება პრინციპებზე დაფუძნებული გადაწყვეტილებების შემთხვევებში.

პირველი ნაწილის პოზიცია, რომ კანონები უნდა მიიღონ არჩეულმა და შესაბამისი პასუხისმგებლობის მქონე პირებმა, უნაკლო ჩანს, როდესაც ვფიქრობთ კანონზე, როგორც პოლიტიკაზე. მაშინ, როდესაც პოლიტიკური გადაწყვეტილებები უნდა მიიღონ პოლიტიკური პროცესების მართვის გზით. დემოკრატიულ პოლიტიკურ სისტემას შეუძლია იმუშაოს მიუკერძოებლად და გულგრილად, მაგრამ ის მუშაობს უკეთ, როდესაც მოსამართლეებს არ ჰყავთ ლობისტი ან/და არ ჰყავთ ძალის მქონე ჯგუფები, რომლებიც კონკურენციას გაუწევენ მათ ინტერესებს პალატებში.

ცხადია, მოსამართლე, რომელიც იმართება პოლიტიკურად ან რაიმეს გავლენის ქვეშაა, ვერ მიიღებს ისეთ გადაწყვეტილებას, რომელიც პრინციპებზე იქნება დამყარებული. თუმცა მოცემული რთული საქმე მოსამართლეებმა გადაწყვიტეს ნარმატებით პრინციპებიდან და არა პოლიტიკიდან გამომდინარე. აღსანიშნავია ის ფაქტიც, რომ გადაწყვეტილების მიღებისას მნიშვნელოვანი იყო, მხარეს დაემტკიცებინა, რომ ეს არ იყო გამონაკლისი და სპარტული ფოლადის საქმე ზოგადი პრინციპიდან გამომდინარეობდა, რაც მოსარჩელის წარმომადგენლებმა სრულყოფილად ვერ შეძლეს, სწორედ ამიტომ, სასამართლომ გონივრული გადაწყვეტილება მიიღო და მოპასუხეს მხოლოდ დადასტურებული, არგუმენტირებული და სამართლებრივად დასაბუთებული პირდაპირ გამონეული ზინის ანაზღაურება დაავალა.